

rigt var det en urigtig Oplysning, det ærede Medlem gav, naar han sagde, at efter vor nuværende Karakterordning kunde et Nul eller et Ettal i et enkelt Fag medføre, at vedkommende Eksaminand dumpede. Det ærede Medlem har misforstaaet den Forordning, hvortil han henviste, Forordningen af 28. November 1911. Nej, Forholdet er dette, at et Nul eller et Ettal i skriftlig Dansk eller i en skriftlig Prøve i et af Elevens Hovedfag, hvortil for den matematiske Afdeling regnes Matematik, for den nysproglige Afdeling Engelsk og Tysk og for den klassiske Afdeling det klassiske Hovedfag, Latin, medfører, at vedkommende dumper. Men ellers kan vedkommende godt faa et Nul uden at dumpe, og det, synes jeg, er en overmaade mild Ordning, jeg synes ikke, det ærede Medlem har Ret til at beklage sig over den som for streng, den er maaske snarere alt for mild.

De Indvendinger, der blev fremførte af det ærede Medlem fra Frederiksberg mod den af Almenskoleloven af 1903 grundlagte Skoleplan, var i Virkeligheden ikke videre lødige. Der blev fremført, at vi producerede for mange Studenter herhjemme, og det er naturligvis beklageligt, at der i de senere Aar er kommet saa overordentlig mange Studenter — vel at mærke, hvis vi regner det at blive Student for ensbetydende med, at vedkommende har forpligtet eller forskrevet sig til at gaa den studerende Vej, men saaledes behøver Forholdet jo ikke at være. Det vilde tværtimod være ganske naturligt, at det efterhaanden blev mere og mere Praksis, at Studentereksamen, foruden at føre til Universitetet, ogsaa førte til praktisk Virksomhed af forskellig Art og til Fagskoler af forskellig Art. I saa Tilfælde kan jeg ikke se nogen stor Ulykke i, at der er et stort Antal Studenter. I øvrigt er Studenterantallet jo svingende fra Aar til Aar, ingen kan bevise, at det høje Antal Studenter for Tiden skulde være en direkte Følge af den nye Skoleordning. Studenterantallet er for Tiden højt i alle Lande, selv i de Lande, hvor der ikke fornylig er foretaget nogen Reform af Skoleordningen.

Jeg kunde med det samme ønske at sige til den højtærede Kultusminister, at ligesom der ad administrativ Vej kan foretages gode Ændringer i den højeré Skoles Ordning, saaledes mener jeg, at der ogsaa ad administrativ Vej bør revideres en hel Del i Universitetets Forhold. Universitetet bør tilpasse sin Undervisning efter de Sko-

lers Undervisning, hvorfra det faar sit Materiale. Der klages fra Universitetets Side over, at det ikke kan bruge de Studenter, de højeré Skoler sender det. Men det er Universitetets Fejl, thi det er Universitetet, der skal afpasse sin Undervisning efter det Studentermateriale, det faar ind til sig. Og det staaer i Universitetets Magt at gøre det. Jeg mener, at Universitetet paa mange Omraader kunde lempesig efter de nye Forhold. Det vilde saaledes være ganske rimeligt, om den nye Tids Studenter, i Stedet for at gaa til filosofiske Forelæsninger, straks kom ind i et Arbejde, der havde nogen Betydning for deres Studier. Forholdet er jo nemlig det, at de unge Mennesker ude i Skolerne faar en Del gode Arbejdsvaner, som bliver ødelagt, naar de kommer ind til Universitetet, ved at det første Aar, de tilbringer ved Universitetet, oftest er et Aar, hvor de næsten ikke synes, de kan være bekendt at bestille noget. De gaar til de filosofiske Forelæsninger, som ikke fylder deres Tid og Interesse, og dermed lader de det være nok. Det gør i alt Fald en stor Del af Studenterne, og derved kommer de ind paa at disponere paa en upraktisk Maade over deres Tid. Dette er uheldigt baade for Universitetet og navnlig for de unge Mænd og Kvinder, der paa den Maade kommer ind paa et Skraaplan.

Jeg maa med det samme sige til den højtærede Kultusminister, at der er et andet Forhold, som jeg mener skulde rettes. Det er den Maade, hvorpaa Adjunkterne avancerer til Overlærere. Den Maade, hvorpaa Avancementet foregaar, er i Virkeligheden meningsløs, og den er ogsaa i Strid med de Forudsætninger, under hvilke Overlærerinstitutionen i sin Tid blev oprettet. Avancementet foregaar for det meste efter Alder. Det er meget sjældent, at der foretages Springavancementer, den ældste Adjunkt bliver, hvis der ikke sker et Mirakel, udnævnt til Overlærer. Denne Ordning medfører, at det beror paa en ren Tilfældighed, om en Adjunkt bliver Overlærer eller ej. Hvis man tænker sig, at der hvert Aar afgaar — skal vi sige 3 Overlærere enten ved Afsked eller ved Død, saa har altsaa 3 Adjunkter Chance for at rykke op i de ledige Overlærerstillinger. Hvis vi saa tænker os, at 6 Adjunkter er ansatte paa samme Dag, saa har den af disse 6, der tilfældigvis er kommet til at staa øverst paa Listen, stor Chance for at blive Overlærer, de, der staaer i Midten, en lille Chance og de, der kommer til at staa sidst, næsten ingen,